

# שלושה שנפלו בניצנה



הסתערו בכיכונים אל כל עמדה ועמדה. מאיר ("מייק") זליקסון הספיק לרוץ רק כמה צעדים עד שנתקל בעמדה שנראתה כריקה. לפתע התרומם מצרי מתוך השוהה. מייק לא הספיק לירות, קפץ אל תוך השוהה, החל להאבק עמו. המצרי התחמק מכין ורועותיו, הצמיד אל גופו את לוע מקלעו, הריק את

הכירו אותו כבחור רגיש מאוד, נתון למצב רוח שונים. סיפר חברו זאב: "עמוץ היה בבאנדה של הקומיזצרים. תמיד היה לו משהו טוב וכשהיה מדובר בארגון אמצעים למסיבה — עמוץ היה המומחה. הוא גם היה מתלהב לכדורגל והיה מוכן לדבר שעות על מישח קים שראה."

**מרגלות ניבל** אל-סבחה, במרחק מא' תיים מטר מהמוצב המצרי, נחננו הבחור רים על נשקם, בדקוהו בדיקה אחרונה, חיכו לרגע בו ייפסק ריכוך המרגמות והתותחים ויחל טכס טבילת האש הראשונה. מימין ר' משמאל נעו כוחות נוספים, מחלקות אחרות תפסו בשקט ובהסתר את עמדות ההסתערות. המצרים טרם הבחינו במתרחש. שום תנועה לא הורגשה על ההר.

**מאיר זליקסון** (שמאל) אוחז רובה בנאחה, בחברת חברי הכשרתו, מתחת לדגל הלאום.

בגבורה את יגונו. "זאת הדרך שמאיר בחר לעצמו", מילמל, "להיות מוסת לאחרים."

עוד מגיל צעיר עסק הנוער מאיר בהדרכת ילדי המעברה הסמוכה וגם לאחר גיוסו היה חייל למופת. נזכרה-האם השכולה: "הוא אהב פרחים ומוסיקה טובה."

מאיר הצטרף להכשרת פלי"ם רק שנה אחת, לאחר סיימו בית-ספר תיכון בחל"א. אביב. חבריו עדיין זוכרים אותו כבחור מעייף ועדין נפש, שחשב לצאת לקורסי-קצרי יום, לחתום על שירות-קבע לשנה נוספת. אחר-כך, תיכנן, יהיה המומחה של הכשרתו לענייני צבא ובטחון.

\*\*\*

## החלל האחרון

**אחר שהעמדות** בניבל נכבשו, המ' שיכו עמדות שבעורף גלגות התנגדות עזה. בשאר המוצבים כבר נשתתקו קולות הקרב ואילו בגזרה זו עוד היה הקרב בעי צומו. בשעת ההסתערות על העמדות האחרונות נפגע מרכזי ("מורדי") ששון.

\*\*\*

## הפלה הטוב ביותר

**וריו מתו** עוד כהיותו ילד ומכל משפחתו לא נשארו אלא אח ואחות נשור-אים. אולם להלחיה הצבאית שנערכה בחל"א מרכזי ששון לא חסרו משתתפים: כמעט כל תושבי סברה נטשו את עיסוקיהם, באו לחלוק כבוד אחרון לזכרו.

לקיבוץ נחשולים הגיע מרכזי ממוסד ה' יתומים שפיה. תחילה היה שקט, לא בלט במיוחד. אולם בהמשך הומן רכש לו ירי דים בטוב-לבו ובעליונות רוחו. כעבור כמה חודשים כבר נודע כפלה הטוב ביותר בהכ"ש, שהר, "הטרקטוריסט היחידי שלא התהפך אף פעם!"

סיפרה מלכה, חברתו להכשרה: "פגשתי אותו לפני שבוע."

"אני מחוסן", הצטחק או כסני חברתו. בחברה, היה רגיש ומסוגר. אך בעבודה, קבעו חבריו, לא היה דומה לו.

\*\*\*

## שלושה שיצאו לדרך

**לושתם היו** בני הכשרה אחת. שלושתם שרתו במחלקה אחת — כל אחד בכיתה אחרת. בכל כיתה היה הרוב אחד — הם היו הנופלים.

הם לא היו גיבורים ולא עשו משהו מיוחד. זאת יודעים גם חבריהם למשק ולנשק. הם פשוט היו שלושה בחורים ישראליים רגילי לים, שיצאו למלא את חובתם.



**חברי ההכשרה** הצטלמו בצוותה בתמונה "רשמית", עם חברים עמונאל סרעבי (עגול לבן).

כשכונת התקדה עזב עמוץ משפחה ענפה. אולם הוא המשיך לראות את עצמו תמיד אחראי לגורלה, ביקר תכופות אצל הוריו.

\*\*\*

## הוא אהב פרחים

**בית אדום-לבנים** במושב בני עם שבשרון, בו נולד מאיר זליקסון לפני 19 שנה, שררה דממת האבל. האב, חקלאי שעמל השנים הטיב עליו את חותמו, נשא

## צרוך של מקדע

**אשר שככה** לבסוף אש המצרים המ' שיכה המחלקה לשטוף את הגבעה. בה גיעם אל השוחות הקדמיות.

\*\*\*



**תמונת יחיד**, נדירה בין החבריא של מאיר על הרשא. למעלה באמצע: מורדי ששון

ואו, לפני שהספיקו לחשוב, נדמו בבת אחת התותחים והם מצאו את עצמם רצים קדימה, צועקים מלא-ארגוןם ופולטים מטחי אש מהמותן.

ממול הושבה אש קטלנית: שני מקלעים בינוניים, חמשה מקלעים קלים, כלי נשק אחד רים. כמחצית הדרך התברר שאיי-אספר עוד להמשיך ולהתקדם. "לשכב! לשכב!" צעק המ"מ.

מיד תפסו כולם מחסות על מדרון ההר. עמונאל ("עמוץ") שרעבי שכב קיצוני בכר חתו. מישהו קרא אליו: "תן לי רימון אחד. שלי כבר הלכו!"

עמוץ שלף רימון, התרומם מעט בכדי למסרו לחברו. קלע מצרי פלח את מצחו.

\*\*\*

## עירוני במשק

**יפר שלמה** ירון, מדריכו של שרעבי בקיבוץ נחשולים, שלרגלי הכרמל: "עמוץ היה מאותם הבחורים שהקיבוץ היחה עבורם הצלה. הוא היה בן שכונת התקדה שבילה את ילדותו במישחקי כסף על מד' רכות רחוב. כאשר בא אלינו, היה כחוש וצמוק ובריאותו רופפת. לא הרשינו לו לע' בוד בשמש והצענו לו לעבוד בסנדלוריה."

הנוער העירוני נעלב. מה אתם חושבים שאני? שאל בהתרגשות. "אני יכול לעבוד כמו כל אחד מכם!"

הוא סודר במסגריה של הקיבוץ, בעבודה הדורשת מאמץ גופני רציני. חבריו להכשרה



**ליד התמר**: תמונת נעורים של שרעבי.

ערוץ נשף המוני במסעדה היקרה ביר תר בניגוריק. תן הוראה להביא במטוסים צמחים טרופיים מברזיל, רקננים מג'מייקה וזוג ליצנים משטוקהולם.

דרוש אלף דולר מכל מוזמן. בצורה זו תבטיח שלא יבואו ציונים חתיקים, אסט' רונומים מקצועיים ופוליטיקאים חשובים. אינך יכול להרשות לעצמך להיות סנטימנ' טאלי — אלא בשעה שאתה מנסח את מט' רות המערכה.

הבא במטוס שר אחד של ממשלת יש' ראל (בלחית אשתו ומשפחתו) כאורח-כבוד.

העסק סגל גדול, בעיקר של מתרימים מקצועיים, אם אפשר מכין אותם שעבדו קוד' דם לכן אצל ארגונים מתחרים, שהתקיפו את תוכניתך בפומבי. הם יצטרכו להתאמץ עתה כפליים כדי להוכיח שטעו.

צריך להעד האפטרופסים של ארגוןך אנשים קשוחים שטיפסו בסולם החברתי. תוכל לסמוך עליהם שיפעילו סחטנות חבי רתית נגד הגדולים מהם, וצריצות נגד ה' קטנים מהם.

ארגן סעודת תורמים גדולה לפני פתי' חת המערכה, כדי שתוכל לקבוע אל מי יש להתייחס כאל הקומץ הנבחר.

תאסוף באמת עשרה מליון דולר. אם תא' סוף רק עשרת אלפים, יישארו לך 743 דור' לארים אחרי תשלום כל החשבונות (אם אמ' גם תשלם אותם).

עבור בהתאם לעקרון הרעש הגדול. ככל שתגבר ההמולה, כן יגדל הסיכוי שתעור' רר את תשומת-לב התורמים הגדולים, אפי' לו אם תהיה זאת תשומת-לב עוינת בלבד.

תכנן לך מסע ליעד הערים הגדולות של ארצות-הברית. אל תשהה אלא בבתי' המלון המפוארים ביותר. כדי לעורר את הרושם הנכון.

בהרכב מעבר לצרכים העכשוויים של ישראל ומעבר ליכולת קליטתה, כגון התקנת ה' סלסקופ החוק ביותר בעולם על הר כנען.

הוסף לחכמת משהו הקשור עם יל' דים חורים, דבר שיעלה דמעות בעיני ה' תורמים, או לפחות בעיני המתרימים.

הגום בצורה גסה בסכום שברצונך לאספו — לא פחות מעשרה מליון דולר — בהתאם לעקרון הצבאי הנושף שעליך לדרוש שמונה זוגות נעליים אם ברצונך לקבל אחד.

כסס את כל הוצאותיך על ההנחה כי